

Amygdala heter en liten körtel i hjärnan som är en omkopplingsstation för olika signaler i hjärnan. Gäller signalerna yttre hot bedömer Amygdala allvaret i hoten varefter de olika områdena aktiveras som kontrollerar vårt autonoma system som pulsökning, svettningar och andra försvarsreaktioner. I denna relästation sitter även sociala funktioner som empati, känslor och viktiga minnesfunktioner. Vid långvarig stress har det visat sig att körteln minskar i storlek och även dess kapacitet får man förmoda. Ett antagande som inte riktigt framgår av Eva Jacobsons utställning i lilla galleriet på Konstens Hus. Utställningen heter *Amygdala dreams* och handlar om detta livsviktiga organ i hjärnan. I Jacobsons gestaltning möter nämnda körtel en litterär figur, Odradek, en liten spolformad varelse som symboliserar förvrängda minnen och som uppträder för första gången i Kafkas novell *Husfaderns bekymmer*. Odradek är misstänkt likt en förkrympt, manne sönderstressad, Amygdala. I tjugoen målningar kryper en slags amöbaform ut och in i något slags fragmentariska formelement utslängda i ett intet. Det är som de där tankarna man söker när man skall formulera sig, man vet att de finns där men gäckande drar det sig undan varje vettig form. Eller det där namnet som aldrig vill dyka upp eller lösenordet som hela tiden försvinner runt hörnet. Eller det där man kallar konst, man vet att det finns när man ser det men man kan inte beskriva det.

Längst in i lokalen står ett murat tegelhus som ett monopolhotell modell, king size, utan dörrar och fönster betitlat *Huset/tyngden*. I sin enkelhet känns huset som det mest självklara objektet i hela utställningen. På golvet i lokalen har Jacobson lagt in några småobjekt som känns lite som ihopplockad utfyllnad. *Scenario 1 och 2* som de heter tillför inte så mycket till utställningen. Objektet *Amygdala som ger sig av* är en spolformad figuration i mosaikdräkt ger sig av från sitt romboidformade podium fungerar då bättre till tematiken. Direkt på en av väggarna är en stor teckning i rödkrita utförd. *Känslans topografi* som den heter är en visualisering av den lilla körteln som har så stor betydelse för vårt känsloliv.

Jag vet inte riktigt vad jag känner för den här utställningen om det är en lustig bagatell eller någonting av vikt och betydelse. Min indifferent hållning har dock fått en möjlig förklaring jag kanske har en förtvinad Amygdala eller så är det fel på budskapet eller så är det både och.

Bertil Sundstedt